

af danske afgørelser uden hensyn til, hvad afgørelsen eller forliget måtte indeholde om tvangsmidler.

Det er således de almindelige regler i retsplejeloven, der skal iagttages, når fogedretten skal bedømme, om fuldbyrdelse kan ske. Anmodningen til fogedretten om tvangsfuldbyrdelse skal dog foruden det i retsplejelovens § 488 nævnte også ledsages af de dokumenter, der nævnes i lovforslagets § 9. Fogedrettens prøvelse af, om betingelserne for fuldbyrdelse er opfyldt, lettes ved forskriften i § 9, hvorefter det skal dokumenteres, at de afgørelser, der ønskes fuldbyrde, er retskraftige og kan fuldbyrdes i *hjemlandet*. Tilbage for fogedrettens prøvelse således alene, om afgørelsen kan fuldbyrdes her i landet i henhold til dette lovforslag eller andre love, samt om de øvrige almindelige betingelser for fuldbyrdelse er opfyldt. Fogedretten har derimod vedrørende den materielle rigtighed ikke nogen videre prøvelsesret overfor nordiske afgørelser, forlig og vedtagelser end overfor tilsvarende danske afgørelser, forlig og vedtagelser.

Til § 11.

En sag anses ifølge retsplejelovens § 279, stk. 1, for anlagt, når stævningen er indleveret til berømmelse. Sagens anlæg har bl.a. den virkning, at en senere anlagt sag mellem de samme parter om samme spørgsmål skal afvises. Domskonventionen indeholder ingen udtrykkelig regel om denne virkning af en sags anlæg i de øvrige nordiske lande, men det antages dog, at en sådan regel gælder i forholdet mellem de nordiske lande. Da de øvrige nordiske lande ønsker den omtalte regel medtaget i denne lov, har man fra dansk side ikke villet modsætte sig dette ønske.

Reglen begrænses til retssager, der er anlagt i Finland, Island, Norge eller Sverige, og gælder kun, hvis den pågældende afgørelse kan få bindende virkning her i landet. Der gives domstolene frit valg mellem at afvise eller at udsætte den pågældende sag, indtil der er truffet retskraftig afgørelse i den udenlandske sag. På den anden side har retten *pligt* til enten at afvise eller at udsætte sagen.

Til § 12.

Baggrunden for forslaget til ændring af retsplejeloven er den i § 11 indeholdte regel.

Ifølge retsplejelovens § 634 skal lovligheden af en foretagen arrest prøves af en domstol, medmindre skyldneren frafalder forfølgning af arresten. Arresthaveren er pligtig til inden en uge efter arresten at anlægge en „justifikationssag“. Sagen anlægges ved den ret, der er kompetent til at pådømme det krav,

for hvilket arrest er gjort. Selv om der allerede er anlagt en sag om kravet (hovedsagen), skal der anlægges en selvstændig sag ved samme ret med påstand om anerkendelse af arrestens lovlighed (arrestsagen). Spørgsmålet om fordringens rigtighed afgøres under hovedsagen og ikke under den særlige arrestsag. Verserer ingen sag på forhånd, anlægges kun én sag, og under denne sag prøves både fordringens rigtighed og arrestens lovlighed.

Verserer der i udlandet sag mellem parterne om fordringen, og vil den udenlandske dom få bindende virkning her i landet, vil reglen i lovforslagets § 11 føre til, at en i Danmark senere rejst sag om fordringen mellem de samme parter afvises eller udsættes, indtil der er truffet en retskraftig afgørelse i den udenlandske sag.

Den foreslåede regel skal nu sikre, at en i henhold til retsplejelovens § 634, stk. 1, anlagt sag — når der verserer sag om arrestfordringen ved en udenlandsk domstol, hvis afgørelse kan få bindende virkning her i landet — alene *udsættes*, indtil den udenlandske, retskraftige afgørelse foreligger. Der er samtidig tale om en egentlig pligt for retten til at udsætte sagen, bortset fra spørgsmålet om lovligheden af arrestens foretagelse, der kan påkendes straks.

Under udarbejdelsen af forslaget har det været overvejet i den ovennævnte situation blot at pålægge arresthaveren at anlægge den særlige arrestsag ved den ret, hvor arresten er foretaget. Da det undertiden ikke på forhånd kan afgøres med sikkerhed, om en udenlandsk afgørelse vil få bindende virkning her i landet, har man fundet det rigtigst ikke at fravige reglen i retsplejelovens § 634, stk. 1. Der skal således *altid* anlægges sag til *påkendelse af arrestfordringen* og arrestens lovlighed uanset en eventuel verserende udenlandsk sag om arrestfordringen.

Til § 13.

Da loven så vidt muligt bør træde i kraft samtidig med de tilsvarende love i Finland, Island, Norge og Sverige, er det nødvendigt at bemyndige justitsministeren til at bestemme tidspunktet for lovens ikrafttræden. Anordning nr. 178 af 11. maj 1933 om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige ophæves samtidig. Efter lovens vedtagelse vil Danmark indgå en konvention med de andre nordiske lande om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, der ophæver domskonventionen.

Afgørelser, der er truffet, og forlig, der er indgået inden lovens ikrafttræden, anerkendes og fuldbyrdes stadig efter de hidtil gældende regler.